Дмитро АРСЕНИЧ

НАЙЧУТЛИВІША СТРУНА

Любовна лірика

"Писаний Камінь"
Косів
2014

ББК 84.4 УКР 6-5
А 85

Арсенич Д.М.

А 85 **Найчутливіша струна.** Любовна лірика/Арсенич – Косів: Писаний Камінь, 2014 – 78 с.

"Найчутливіша струна" — книжка любовної лірики.

Кохання — найромантичніше із почуттів. Воно буває палким і прихованим, радісним і гірким, взаємним і нерозділеним. Та яким не було б кохання — воно, як мовить автор: "...залишає щось прекрасне на душі".

Кожний вірш збірки — окремий штрих цього прекрасного.

ББК 84.4 УКР 6-5

© А.А. Григорук, обкладинка, 2014
© Д.М. Арсенич, 2014
© Видавництво «Писаний Камінь», 2014

МЕЛОДІЯ НАЙТОНШОЇ СТРУНИ

Як колись писав Іван Бунін, кожній людині має бути що згадати. І якщо минуле озивається до тебе світлими спогадами любові, не стирає з серця дорогі образи — це великий дарунок долі. Тим більше, коли ти поет.

Дмитро Арсенич прийшов до читачів з новою книгою. Особливість її в тому, що це збірка любовної лірики, яку автор писав упродовж усього свого життя. Поза сумнівом, уміння писати про жінку, про любовні почуття й переживання відносяться до переліку тих ознак, за якими складають думку про талант письменника. Арсенич під цим поглядом виступає художником тонким і делікатним. У його віршах не знайти жодного рядка, який би образив естетичні почуття читачів. У письменника вроджене шляхетне ставлення до жінки: вона найпрекрасніше створіння на землі, тонке, ніжне, тендітне:

Такий до мене сон прийшов у гості,
А в тому сні така далека ти...
Немов прилинула із високості,
Моя лебідко, повна доброти.

Дмитро Арсенич — людина пряма. Для нього правда — життєва норма. Тому й вірші його

відкриті, без непотрібної декоративності, в тому числі й інтимні. В них – сила переживання, помножена на особистий темперамент автора, висловлюється майже як пряма мова. І хоча суб'єкт поезії – ліричний герой, все-таки чомусь увесь той наснажений регістр почуттів співвідносимо не із «суб'єктом», а з ним – автором.

Арсеничева лірика природна, принаджує людяністю й щирістю. Говорячи про найсокровенніше, поет досягає високої простоти й виразності:

Ця осінь поверта мене в колись:
Так само скапує багряний лист.
І ті кущі чорничні без чорниць,
І ті ж гаї з люстерками криниць.
Так само чути бубни звідусіль,
І та ж пора заручин і весіль...
І ти чиясь дружинонька тепер,
А час тебе із пам'яті не стер.
Так само скапує багряний лист...
Ця осінь поверта мене в колись.

Щоб донести свою думку до читача, митець закріплює в слові об'єкти предметної реальності, проте аж ніяк не зводячи її до зовнішньої, побутової правдоподібності. Але найголовніше – він зримо передає внутрішній – духовний і психологічний – світ свого героя, його складну взаємодію з часом, обставинами, неповторними миттєвос-

тями буття. Тут можемо сказати про такі посутні ознаки його стилю, як гранична відвертість, тонка чуттєвість, субтильність любовного переживання. Все це робить його поезію сердечною і переконливою.

Любовні почуття Д.Арсенич намагається не тільки зобразити, а й дослідити, принаймні для самого себе. І це не мляве рефлексування, а доторк до оголеного нерва, який навіть на відстані років нагадує йому, теперішньому, болючі втрати молодості:

Віє біла віхола,
Аж гуде під стріхами.
Що удвох намріяли,
Геть сніги завіяли...

У збірці прослідковуються два «різноякісні» стани авторського «я» у змалюванні жінки як об'єкта любові: піднесений, ліричний, оповитий мінорним флером у поезіях 60-70-х років минулого століття й оціночно-розсудливий, позбавлений романтики (але й без надмірної приземленості) у творах пізнішого періоду.

Однак і в тих, і в тих Д.Арсенич акцентує, насамперед, на самій здатності любити. І це слово-образ надзвичайно важливе й значиме в його віршах. Він не сентиментальний, не нав'язливий у своїй меланхолійності: він просто фіксує бут-

тя людського серця, неповторну амплітуду його переживань.

Природа органічно вписується в поезії Арсенича, розширює їх простір, увиразнює настроєву палітру, робить задушевнішою тональність.

Ще досвіток, ще надто рано,
Ще люди сплять, дерева й птиці.
Подрімує на вітах ранок,
І снять ще добрим сном криниці.

Окремо в збірці виділені ліричні мініатюри. Вони наче вихоплюють з душевних переживань ліричного героя якісь фрагменти і малюють їх у формі образу.

Небо ночі сварилось громами,
Блискавки розчахало над нами.
Ти і я... Та чужий оборіг
Від дощу нам притулок беріг.

Лише чотири рядки, мовби миттєвий етюд на пленері. Але вони виразно передають глибину драматичних переживань людського серця, що рветься від повноти любові й туги безнадійності, від щастя, яке тут, поруч, і розлуки, що не забариться...

Поетові не тісно в короткому вірші. Навпаки: малий формат не дозволяє йому збиватися на банальності. Сказано – як відчувається, адже в момент освідчення перехоплює голос; і це переконує

більше, ніж велемовність, вважає митець.

Смислова й образна тональність пересікаються в Дмитра Арсенича на перехресті реальних життєвих переживань й органічно й засвоєної ним як поетом літературної традиції. Арсенич метафоризує деталі природи, вписує в них суб'єктивні переживання ліричного героя, творячи власну візію буття людської душі.

Навіщо сон цей проситься у риму,
Коли по всьому стихла і луна,
Коли дерева йдуть помало в зиму,
І кожна гілка – болісна струна.

Крім метафор і розгорнутих персоніфікацій, Арсенич охоче вдається й до епітетів на означення кольору, що дає йому можливість творити насичену палітру образів-тропів. Гама тут – від ахроматичного білого до широкої поліхромності: ***біла віхола, срібний мох, білявий овес, блакитна нічка, гори зелені, червоні маки, багряний лист, жовті метелики, надія веселкова.*** Така колористика у відповідному контекстуальному оточенні служить вдалим засобом поетичного образотворення.

Читати нову збірку Дмитра Арсенича цікаво. Вірші в ній не штучно сконструйовані, позбавлені живого чуття, а переболені, перечулені, перепущені через душу їх автора. І звучать вони трепет-

ним тембром найчутливішої струни його серця, заставляють замислитись над тим, чи кожен має щастя сказати такі прості й водночас ємкі слова:

Любове добра, як я вдячний долі,
Що на віку моїм зустрілась ти...

...Пишучи ці побіжні нотатки, я аж ніяк не ставлю собі за мету зробити більш чи менш повний аналіз нової збірки Д.Арсенича. Просто хотілося поділитись враженнями від прочитаного і подякувати авторові за зворушливі почуття, викликані його поезіями.

Аделя ГРИГОРУК

❁ ❁ ❁

Такий до мене сон прийшов у гості,
А в тому сні така далека ти...
Немов прилинула із високості,
Моя лебідко, повна доброти.
Навіщо сон цей проситься у риму,
Коли по всьому стихла і луна,
Коли дерева йдуть помало в зиму,
І кожна гілка — болісна струна?

1976 р.

❁ ❁ ❁

Ця осінь поверта мене в колись:
Так само скапує багряний лист.
І ті кущі чорничні без чорниць,
І ті ж гаї з люстерками криниць.
Так само чути бубни звідусіль,
І та ж пора заручин і весіль...
1 ти чиясь дружинонька тепер,
А час тебе із пам'яті не стер.
Так само скапує багряний лист...
Ця осінь поверта мене в колись.

1976 р.

❁ ❁ ❁

Це збагнути якось неможливо:
Ти чиясь уже тисячі днів...
Ще не раз пригадаю тужливо,
Як тебе тоді вперше зустрів.

Скільки раз відлітали лелеки,
А літа не загоїли біль.
Повертати у спомин нелегко, —
Як на рану витрушувать сіль.

1970 р.

ЖІНЦІ ОДНІЙ

Кажеш, згадувать пізно.
«Скільки збігло до моря води...
Недоспівана пісня...
Що було — відцвіло, мов сади.

Скільки літ відшуміло...
Ми — далекі земні полюси...»
Як говориш ти вміло,
А сховати не можеш сльози.

1970 р.

❀ ❀ ❀

Я не знаю, може, то на щастя:
Радість на твоїх устах заграла...
Зустрічі в житті бувають часто,
Довгі і короткі, наче спалах.
Зустрічі бувають випадкові,
(Хтось у тому винен і не винен...)
Ти ж мені, чорнявко теплоброва,
Не залишиш спогади полинні?
Лиш одне твоє суворе слово,
Горда, найчарівніша русалко,
І моя надія веселкова
Дзеркальцем розіб'ється на скалки.
У суворім слові — сила граду,
Що безжально вибиває квіти...
Ти скажи: на муку, чи на радість
Я зустрів тебе на білім світі?

1971 р.

ПЕРЕДГРОЗЗЯ

Стежиною йдем за садами.
Клубочаться хмари над нами.
Грозові збираються хмари.
Сильнішають грому удари.
А в Лючці спокійні ще хвилі,
Гойдаються яблука спілі.
Озвались цимбали десь ревно.
А в серці, а в серці... непевно...

1961 р.

ЗУСТРІЛАСЬ НЕЖДАНО

А.К.

Ти так мені зустрілася нежданo
В щасливу днину лютої зими
Я ще не знав, що тут моє кохання
Живе собі за цими ворітьми.
Не знав ні доторку того, ні ласки,
Тебе тоді ще в серці не носив.
А ти мені з'явилась, наче з казки,
Чекання повна, знади і краси.
І ніби кращим світ постав довкола
Від ніжної твоєї доброти.
Любове добра, як я вдячний долі,
Що на віку моїм зустрілась ти.

1971 р.

ВИНА

Ми йшли крізь ніч зі щирістю думок,
І ніч купала нас блакитна.
Ріс на деревах іній — срібний мох —
Дерев зажура очевидна.
Були незаймані, як ранній цвіт,
Твої сімнадцять (так дитячі!),
І поряд — повна горстка моїх літ,
Ставала докором неначе.
А ніч! Блакитна й дивовижна ніч,
Аж ніби в душу запливала...
Йшла поруч ти, та поміж наших пліч.
Немов чиясь вина ступала.

1968 р.

❁ ❁ ❁

Як до криниці йшла по воду,
Рішуче вітру напролом,
Я задивився на гарну вроду, —
На мене хлюпнуло теплом.
Як пломеніли свіжо губи,
Очей світилася глибінь!
На білий сніг упала любо
Весни погідна й тепла тінь.
Як проліскoво пахли коси,
Була ти юна й чарівна.
Серед зими мені здалося:
По воду тихо йде весна.

1970 р.

БЕРЕЗНЕВЕ

Владарює березень надворі,
І в дівочі мрії проника.
А в душі незаймана прозорінь,
Чисто-юна, трепетна й п'янка.
А в душі розкрилені бажання,
Радості незбагнутий приплив.
Це ж бо березень — весни посланець
Раптом щастя гілку прихилив.

1972 р.

ПАДАЮТЬ ЯБЛУКА

Із крислатих яблунь
Падають плоди.
Стукають, кохана,
У твої сліди.
Навесні стрічались
Ми у цім саду.
А вже тиха осінь,
Яблука падуть...
Яблука налиті,
Мов твої уста...
Падають в отаву,
Котяться у став.
Молодик, мов чапля,
Бродить по воді
Все таке звичайне,
Як було тоді.
І моргають зорі,
І чаклує ніч,
Лиш нема зі мною
Твоїх милих віч.

Із крислатих яблунь
Падають плоди.
Стукають, кохана,
У твої сліди.

1970 р.

❁ ❁ ❁

Не тверди, що любиш ти безмірно,
Не тулися до плеча так вірно.
Я повірю, як пройдеш крізь грози,
Як пройдеш зі мною крізь морози,
Крізь морози, що аж білять коси.
Як не лишиш ти мене в дорозі.
Як в гіркій біді де кинеш,
Я тобі повірю: ти – єдина.
Знаєш, нелегка була дорога.
І невдачі, й болі, і тривоги...
Не тулися до плеча так вірно,
Не тверди, що любиш ти безмірно.

1967р.

❁ ❁ ❁

Ще досвіток, ще надто рано,
Ще люди сплять, дерева й птиці,
Подрімує на вітах ранок,
І снять ще добрим сном криниці.

Ще звуки німо сплять у травах,
Спить тиша з нічкою у змові.
Лиш ти не спиш в цю ніч ласкаву,
Моя неприспана любове...

1972 р.

LA MINOR

Як вона тоді натхненно грала,
Затаївши сльози ув очах!
Як натхненно пальці танцювали
На пружних роялевих рядах.
Як одверто голосили пальці,
І мовчали гірко як уста!
В цім музичнім вихорі стобальнім
Вся була до самозабуття.
Із-під пальців рокотали хвилі,
Корабель хилився, йшов на дно...
Тріпотіли пальці легкокрило.
Прислухався вечір у вікно.
Місяць світло розсипав цитринне,
І музична билася луна...
Ой топила в музиці полинній
Зраду хлопця дівчина одна.

1969 р.

ПОЛЮБИ МЕНЕ

Знову осінь полум'яна
Багрянить гаї.
І приходить хтось коханням
Знов у сни мої.

Ти явись не в сні дівочім,
Наяву прийди.
Ніжно глянь у теплі очі,
Звій печалі дим.

Хоч надворі бродить осінь,
Не цвіте зело, —
В мене зіллям пахнуть коси,
Є надій весло.

Завжди буду я з тобою
Поруч у путі.
Збережу скарби любові
Лиш тобі в житті.

Покохай дівочі мрії,
Другом вірним стань,
Поки холодом не віє
На мої літа.

1970 р.

❀ ❀ ❀

Вітер-лиховій
сад відвідує,
Розлуча листки
жовті з вітами...
Журавлів ключі
в небі хмарному,
Чи усі вони
линуть парами?..
Може, йдеш не сам
десь по вулиці,
І до тебе там
інша тулиться...
Знай, завжди тобі
щиро вірю я,
Та в розлуці сум,
що й не зміряю.
Йду в осінній сад
із тривогами, —
Так воно бува
у закоханих.

1969 р.

ГОРИ КЛИЧУТЬ

(пісня)

Поглядає місяченько над борами,
І стають бори, немов прозорими.
Ходять мавки верховинськими плаями.
Файних легінів чарують зорями.

Приспів:
Мені сказала дівчина,
Під водопаду тихий гул,
Слова, що стали віщими:
— Без гір не проживе гуцул.

Марю горами зеленими щоранку,
Чую, ніби Черемош хлюпочеться,
І не знає гордобровая горянка,
Як мені в Карпати нині хочеться.

Приспів.

До голубки, до гуцулки серце прагне,
Не приїду, а прилину птицею.
Полонинський легіт травами запахне,
А смереки оп'янять живицею.

Приспів.

1973 р.

ВЕРХОВИНСЬКИЙ ВЕЧІР

(пісня)

Тихий час вечірній
Ліг на звори сонно
Жде кохана вірна
Хлопця-плотогона.

Приспів:
Я зігнав дараби,
Я лечу, дівчино,
Бо любов — то зваба,
Щастя безупинне.

Бач, як зорі в небі
Світять чарівничо?
І потоку шепіт
Нас, гуцулко, кличе.

Приспів.

Ми підемо плаєм,
Тим від твого дому.
Вечір зніме, знаю,
Після праці втому.

Приспів.

1964 р.

❀ ❀ ❀

Той овес білявий
Шамотів, як піна.
Ой була в вівсі ти,
Наче Афродіта.
Той овес пахучий –
Та й до оп'яніння!
Так принадно гладив
Риси твого тіла.
Той овес тужавий
Невгамовним шумом
Пестив твої ноги,
Вигравав, як струни.
То внизу під нами,
То вверху над нами,
Той овес, як майво,
Злегка колихався.
Той овес достиглий
У серпневім літі.
Той овес стеблистий
У сріблястих тінях.
Утопились у вівсі ми
Чи у виспраглих обіймах?

1969 р.

❁ ❁ ❁

Защеміло, запекло...
Чи ти, серце, хворе?..
Вже водички натекло
З того часу — море.

Знаю сам: любов — не гра,
Не п'янка омана:
Та забуть давно пора,
А воно, як рана.

Тихше, серце... Відпочинь
В цю погідну осінь...
А любов моя, мов тінь,
Йде за мною досі.

1976 р.

ПРИСНИЛОСЯ...

Знов мені приснилась юність,
Ворохтянський май... любов...
Це свого життя відлунням,
Мов місточком, перейшов.

Знов приснились сині гори,
На вершинах білий сніг.
І мені не в жарт говориш,
Що тебе забуть не зміг...

❁ ❁ ❁

За луною — луна.
За водою — вода.
За весною — весна,
Наче мить проліта.

Щось між нами цвіло;
Брало серце в полон...
Так давно це було,
Що лиш згадка, як сон.

❁ ❁ ❁

Забудьмо цю суєтність світу,
Втечім у вільнодумство мрій,
Де нашій зіроньці зоріти
У неба вазі віковій.

Всіх клопотів зачиньмо брами,
Пересвяткуймо щастя спів,
Де за незрадними словами
Ми вище трону королів.

Де ти мені така зваблива
(Від хмелю світ цей — стрімголов!),
Де поміж нас найбільшим дивом
Всеочищаюча любов.

❁ ❁ ❁

Такий жагучий май —
Черемхи світять білі свічі.
Нас кликав райський гай,
І ми домовились про стрічу.

Прийшов сюди я сам,
Весна мене причарувала,
От вірша написав,
Як хвацько ти покепкувала.

❁ ❁ ❁

Як тобі, любов моя, живеться
За світами, за вітрами?
Чи кохання давнє відгукнеться,
Чи забулося з літами?

Чи щемить тобі пташиний щебет?
Чи зітхнеш коли за мною?
Інший травень нагадав про тебе,
Інший — спогадом-луною...

МИТЬ
(пісня)

Побачень щасна мить
Нас бентежить повсякчас.
Мить, що грає і бринить,
Радістю сповняє нас.

Приспів:
Поки світла мить трива,
Чути, як росте трава.
Хай мовчать усі слова,
Досить пісні солов'я.

Кохання вічний чар,
Що зоріє крізь літа,
Найщиріший долі дар,
Крапля щастя золота.

Приспів

❁ ❁ ❁

Це ж однак признатися не сором:
Що не хочу нині знати — де ти.
Я тебе не бачив років сорок,
Через тебе, може, й став поетом.

Після зради — я тебе не бачив,
Та не раз озвалась в мені співом.
Я тебе не проклинав (бо й нащо?),
Лиш боліла грудка в грудях зліва.

❁ ❁ ❁

Мов ужив чаклованого зілля,
Мов напився трунку забуття, —
Від того кохання лиш похмілля,
Хоч боліло вперто півжиття.

Десь глибоко в грудях приумовкло.
Відщеміло. Збігло. Перейшло.
Скільки весен відіграло шовком,
Скільки теплих травнів відгуло!

Зайві ці слова далекій жінці:
Згас вогонь, а попіл у словах.
Солов'ї в гаях співають інші,
Інших тішать квіти у полях.

❁ ❁ ❁

Не один щеміло рік,
А тепер — байдуже.
Може, дивний чоловік
Просто занедужав.

Чи не тим вогнем горю,
Чи з літами — сталось?
Чи в любовному гаю
Всі квітки зів ‘яли?

ПРАГНЕМО...
(Жарт)

Прагнемо жінок-красунь вродливих,
А вони, бува, із нас сміються.
Знаючи собі ціну, красиві,
Як не прикро, зчаста зазнаються.

Прагнемо жінок ми фігуристах.
Ну, скажіть, а звідки стільки взяти?
Звабливих модельок і артисток,
Як не прикро, їх не так багато.

Гарна жінка, ніби королева,
От коли б ще переспала з нами...
Прагнемо жінок-зірок, мов Єва,
Хоч, панове, ми ж не всі — Адами!

❁ ❁ ❁

Хіба у цьому є вина,
Що з другом випили вина?
І нічого когось корить,
Що ґарна дівчина кортить.

Хіба у тому є біда,
Що ти задуже молода?
А врешті, що там говорить,
Коли занадто він старий.

ПРО ЖІНОК

Кажуть: некрасивих жінок немає.
(Перестаньмо брехати, хоча би перед собою).
Прагнув жінок ідеально красивих,
а вони не завше були доступні,
або викидали такі коники,
що міг потрапити під копитця.
А інші так завищували собі ціну,
що годі було купити.
Мов хмелю міцного вина,
праглось жінок надто красивих,
а вони були в заміцно
закоркованих амфорах.
А вони були, мов богині,
аж ген — на сьомому небі.
І як ти їх там досягнеш?
Некрасиві — затівали
то жарти, то флірти,
хотіли зі мною любитись,
а я втікав од них, як від напасті.

❁ ❁ ❁

У любовнім лабіринті
Находився, наблукав.
Хоч невчасно, але спритно
Врешті вихід відшукав.

Надто пізно, ой, як пізно
Вдале рішення знайшов:
Ніби взяв за раз відрізав
І тебе, і ту любов.

Розійшлися згадок кола,
Мов на плесі, на воді...
Не вернутись нам ніколи
В давні роки молоді.

ЗНАК

Промов до мене лиш очима,
І тільки ними говори.
Чудову мить — неповториму —
Перемовчімо до пори.

Проговори жіночим жестом,
Я зрозумію — певна будь.
Цей натяк невідкритим текстом
Інтимності не втратить суть.

Поклич, не проронивши слова,
Як це дано лише жінкам.
Той знак магічно-загадковий
Буде лиш зрозумілий нам.

❁ ❁ ❁

Я ще не відгорів,
Я ще не відпалав.
Любові чую грім,
Він ще не відлунав.

Нехай за роком рік
(А їх не зупинить).
Поблажно каже вік,
Що здатний ще любить.

Я ще не спопелів,
Я ще не охолов,
Якщо найкращих слів
Шукаю про любов.

❁ ❁ ❁

Часе, як давно були ми юні,
А життя лиш починало біг!
І дзвеніли нам кохання струни,
І манили тисячі доріг.

Вимріяв тебе ледь не зорею,
Юному не снилося мені,
Що вкраде мою зрадливу фею
Князь якийсь на білому коні.

У життя вируючім потоці
Стільки потім ще судилось драм.
Але нив постійно в лівім боці
Від любовного кинджала шрам.

❁ ❁ ❁

Ми зривали ягоди, мов жар,
на осонценій поляні.
Говорила ти в захопленні:
— Ой солодкі, ой доспілі ягоди!
Дивна дівчино, незаймана,
ти, мабуть, про те не відала,
що встократ мені солодшими
спіли в тебе губи не ціловані.

ЗАБУДЕШ...

Стільки тепла в моїм слові,
промовлю — засвітишся вся.
Стільки ніжності в моїх долонях,
погладжу тебе — розцвітеш.
Стільки пристрасті в моїм цілунку,
лиш торкнуся губами тебе —
забудеш, що досі були ми чужі.

ЄДИНИЙ

Бувають миті,
коли втамовуєш
незатамовані болі,
коли загоюєш
незагоєні рани,
коли весь світ
затуляєш собою.

СУМНІВИ

Шумить мені смерека,
Що ти якась далека.
Шумить мені ліщина,
Що ти чужа дівчина.
Шумить мені трепета,
Що хтось між нами третій.

ТОНКОЩІ

Мистецтво любові,
на перший погляд,
доступне кожному.
Так мислять собі
найпримітивніші примітиви,
а поети знають,
що це дуже
тонка наука,
і не осягнувши азів
мистецтва любові,
не досягнеш вершини,
чи сказати б,
успіху в жінки.

ТАЄМНИЦЯ

Закохалася дівчина
в чужого чоловіка.
Ховається з таємницею
від подруг, від людей,
а ночами наодинці
відчаюється сльозами,
заходиться плачем,
і втомлена засинає.
Сняться їй кольорові сни:
багато червоних маків,
і якийсь принц,
не схожий на того чоловіка...
Спить дівчина
переповнена щастям
до ранку.

❁ ❁ ❁

У теплий весняний день
ця зелена галява,
як міні-Едем:
пурхають жовті метелики,
шугають барвисті сойки,
гудуть бджілки,
виспівують синички,
вітерець хилитає гілки.
Не вистачає
одного персонажа — Єви.
Вона навідається
сюди пізніше —
по травневі суниці.

❁ ❁ ❁

Нелюб дивиться в очі —
Мов випрошує
твого кохання.
Так дивиться
пристрасно,
мов наказує
поступитися.
Та не зможеш,
якби навіть хотіла:
серце замкнуто
на три замки
нелюбства,
а ключі викрав
хтось інший.

ДВІ ЗОРІ

Мама Анна, любка Анна...
Дорогі мої Анни!
Залишивсь самий в тумані,
Винуватий без вини.

Мама Анна, любка Анна...
Отакий цікавий збіг.
А зима занадто рання
Сипле спогади, як сніг.

Мама Анна, любка Анна...
Найдорожчі дві зорі.
Ниють прикрощі, мов рани,
У життя незмінній грі.

ДЕЖАВЮ

Я любив найкращу в світі жінку,
Пив вино, знав небо голубе.
Ми перегортаємо сторінку,
Так немов хоронимо себе.
Дмитро Кремінь

Вибирай слова і зважуй
(Набагато більше слів, ніж див).
Пам'яте, мені не зраджуй:
Жінку цю безпам'ятно любив.

Нам удвох було затишно
В цьому світі підлості й гризні.
Це тепер уже колишнє,
Бо на нього натрусились дні.

З інших вимірів говорить:
«Ти не квапся в пекло або рай...
Доки маєш сонце, зорі,
Просто ще живи і пам'ятай».

❁ ❁ ❁

Дві красиві жінки, ніби поряд,
Дві любові, як вино хмільне.
Друга — ця була зі мною поруч,
Перша — та, що зрадила мене.

Що мені залишило кохання?
(А хіба в нім ділять бариші?)
Залишилось, наче на екрані,
Щось прекрасне надто на душі.

❁ ❁ ❁

І мовчки ти пішла назавше
По Леті човен ген відплив.
Та нас обох не обікравши,
Тебе зі щирістю любив.

Що не роби — в житті не зміниш
Ні дрібочку, ні мить якусь...
А, може, в тому світі іншім
Тобі — як ти мені — наснюсь?

ТАКИ НЕ ЖАРТ

Хоч ми змиритися не хочемо,
Ця таїна — як непроглядна ніч:
Буває так, немов наврочено,
Кого ти прагнеш — йде від тебе пріч.

Не все вдається розтлумачити,
Чогось воно на сему світі так.
Тебе мені приємно бачити,
А як тобі мене — питальний знак?

❁ ❁ ❁

Просто ти зіграла трішки,
Так собі знічев'я.
Але грати так у смішки
Все-таки нечемно.

Просто ти зіграла в ляпас,
Зайвий, недоречний.
Хоч, звичайно, це не напасть,
Але жарт неґречний.

Ти зіграла вередливо
(Не скажу, що вдало).
Ти в моїх очах тужливих
Вищою не стала.

ЛИПНЕВА НІЧ

Ох, як пахнуть зела
Росяних стеблинок.
Ніч налила келих
Із п'янких хвилинок.

Ох, як пахнуть липи,
Це для нас, горянко.
Не відпустить липень
Нас обох до ранку.

ЮНІЙ КРАСУНІ

Не байдужий до вродливих
Ще й тепер, хоч вже старий.
… Ти пройшла така красива,
Найвродливіша із прим.

Ти пройшла, спокус богиня,
Найчарівніша з мадон.
Ми чужі — і в тому винен
Час жорстокий, мов Нерон.

ІЗ АЛЬБОМУ

А.К.

Вже весна дзвенить у вітах дзвінко,
У березах бродить-грає сік,
А у Вас сьогодні, мила жінко,
Золотий і полудневий вік.

Березіль і теплий, і зелений
П'ятдесятий раз прийшов у дім.
А роки – неспіймані олені
У бігу нестримнім і прудкім.

Кожен день, немов життя сторінка,
Кожен день якийсь лишає слід.
Вам бажаю, незабутня жінко,
Не старіти і до сотні літ

1974

НЕ ЗОВИ…

А.К

Не зови, не клич — не відізветься.
Не спитає: «Як тобі живеться?»

І не твій, не мій, не наш це вибір,
Що проліг між нами різний вимір.

І не вернеш ні одну хвилину,
Вже між нами версти часоплину.

І ні разу, світові на подив,
Звідтіля ніхто ще не приходив.

Не промовиш, не зрониш ні слова,
Лиш німує вічність загадкова.

Не прикліпнеш, не моргнеш бровою,
Тільки прикра тиша за тобою.

Не спитаєш: «Як тобі живеться?»
…Не зови, не клич — не відізветься.

❁ ❁ ❁

Та згадка, мов раптовий спалах,
Збурунення єства до дна.
Моя любов якраз ввібрала
Найідеальніше сповна.

При згадці знов колишній трепет,
Блаженна музика і спів.
Моя любов сягала неба,
Сказать інак — то шкода слів.

МІНІАТЮРИ

Надриваю голос,
а тебе не докличуся.

В трьох рядках вагоме помістити?
Здатні навіть троє слів убити:
— Не люблю тебе.

Щось вітер шепче топольці,
вона від кохання тремтить.
Чи варто вірити вітру?

Мої уста
клянуться твоєму тілу,
що я не лицемірю.

Розлуки безодню
закохані перестрибують
мріями та листами.

У ромашок
не однаково пелюсток,
щоб ворожили закохані.

Танець метеликів
вертає спогад
далекої юності:
«Невже це й справді було?..»

Квадрат краси:
вродлива юнка
з квіткою у руці.

А.К.

Ох, які холодні зими вили,
Півпланети гнобили леди!
Але все ж тепла мені вділили
Вічне Сонце і невічна Ти.

Знайшла чужинця дівонька,
В Московію подалася.
І гомонять сусідоньки:
— Бігме, не зле віддалася.

Таке собі коло:
Вродливі — зрадливі.
Зрадливі — звабливі.
Звабливі — вродливі.

Пішов той потяг. Корабель відплив.
Давним-давно колись... тебе любив.

Хто відповідь знайде правдиву,
У чому більш облудний крок:
Кохати дівчину зрадливу,
Чи якусь віддану з жінок?

Тебе кохав... Було чи снилося?
До горла щемом підкотилося.

Звабне літо, трав пахкий розмай...
Щоб доповнити природи свято,
Попрошу у тебе небагато:
Обдури — закохану зіграй!

Циганські очі, зрадливі губи,
В них спалах знади і пристрасть згуби.

Небо ночі сварилось громами
Блискавки розчахало над нами,

Ти і я... Та чужий оборіг
Від дощу нам притулок беріг.

Так прагну твоєї любові,
Забудьмо умовності, жінко!
Спливе, мов полова, обмова,
Залишаться Довбуш і Дзвінка.

Цей май, пропахлий безом
Приніс кохання безум.
Якби-то люба-мила
Навзаєм так любила!

Я справді тобі щиро вірив
(Не нарікну на сліпоту),
Хоч ти собі з моєї віри
Хвалебно вишила фату.

Сповідаймося ласкою слова,
Хай доброта не цурається нас.
Причащаймося з чаші любові,
Поки триває наш зоряний час.

Закохане дівча
У юнака зрадливого.
Горить надій свіча
У серці терпеливому.

Віє біла віхола,
Аж гуде під стріхами.
Що удвох намріяли
Геть сніги завіяли.

,Купались німфи чи русалки,
Чи просто юнки молоді
(Налиті перса, соски золоті).
І місяця блискучі скалки
Грайливо бігли по воді.

Ой очі чорненькі —
(На світі одні),
Світила маленькі,
Ви серце раптово
Ранили мені!

Стрічі випадкові
Часто є прекрасними.
Найщиріше слово —
Що від серця сказане.

ЗМІСТ

Аделя Григорук.
Мелодія найтоншої струни 3

«Такий до мене сон прийшов у гості» 9
«Ця осінь поверта мене в колись» 10
«Це збагнути якось неможливо» 11
Жінці одній 12
«Я не знаю, може, то на щастя» 13
Передгроззя 14
Зустрілась нежданo 15
Вина 16
«Як до криниці йшла по воду» 17
Березневе 18
Падають яблука 19
«Не тверди, що любиш ти безмірно» 21
«Ще досвіток, ще надто рано» 22
La minor 23
Полюби мене 24
«Вітер-лиховій» 26

Гори кличуть 27
Верховинський вечір 29
«Той овес білявий» 31
«Защеміло, запекло» 32
Приснилося 33
«За луною — луна» 34
«Забудьмо цю суєтність світу» 35
«Такий жагучий май» 36
«Як тобі, любов моя, живеться» 37
Мить 38
«Це ж однак признатися не сором» 39
«Мов ужив чаклованого зілля» 40
«Не один щеміло рік» 41
Прагнемо 42
«Хіба у цьому є вина» 43
Про жінок 44
«У любовнім лабіринті» 45
Знак 46
«Я ще не відгорів» 47
«Часе, як давно були ми юні» 48
«Ми зривали ягоди, мов жар» 49
Забудеш 50

Єдиний *51*
Сумніви 52
Тонкощі 53
Таємниця 54
«У теплий весняний день» 55
«Нелюб дивиться в очі» 56
Дві зорі 57
Дежавю 58
«Дві красиві жінки, ніби поряд» 59
«І мовчки ти пішла назавше» 60
Таки не жарт 61
«Просто ти зіграла трішки» 62
Липнева ніч 63
Юній красуні 64
Із альбому 65
Не зови… 66
«Та згадка, мов раптовий спалах» 67
Мініатюри 68

АРСЕНИЧ Дмитро Миколайович

НАЙЧУТЛИВІША СТРУНА

"Писаний Камінь"
Косів
2014

Комп'ютерна верстка
Віталія Стефурака

Видрукувано в ПП "Писаний Камінь"
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 44
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.
Тел-факс: 2-24-91
E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 01.09.14. Формат 60x84\32.
Папір офсетний. Друк офсетний. Умов. друк. арк. 2,28.
Обл.-вид. арк. 0,56. Тираж 300 прим. Замовне 395.